

TAISTELU VALLASTA

Kaikkina aikoina ihminen on joutunut käymään sitkeää taistelua olemassaolonsa puolesta. Taistelu vallasta, joka on perustunut yksityisomistusoikeudelle ja toisten ihmisten hallitsemiselle, on probleemi, josta on kamppailtu vuosituhansia eri heimojen, kansakuntien ja luokkien kesken. Niitä ovat olleet menneitten aikojen käydyt uskonnolliset sodat, joissa ovat olleet taloudelliset tekijät esillä pyrkimässä.

KUN Englanti kävi sodan Kiinan kanssa vuotena 1839, avatakseen Kiinan suljetut portit englantilaisille pääomansijoittajille, ei se täydellisesti onnistunut tässä ensimmäisessä yrityksessään. Toinen sota käytiin Englannin ja Kiinan kanssa vuotena 1855. Se oli ratkaiseva käänne Kiinan historiassa. Suunnattomat luonnonrikkaudet olivat ne tekijät, jotka saattoivat englantilaisen pääomanomistajain kiihkeät hyökkäykset Kiinaan. Niinpä tämän viimeksi mainitun sodan jälkeen pakotettiin Kiina sopimuksella sallimaan m.m. opiumin maahan tuonnin, jota pääasiallisesti tuotiin Englannin alusmaasta, Intiasta. Eurooppalaisen "sivistyksen" levittämiseksi alettiin Englannista Kiinaan kuljettaa lähetyssaarnaajia, raamattuja ja väkijuomia. Kas siinä "sivistyneen" eurooppalaisen kristinuskon kolminaisuuden välikappaleet.

Kiina tunnetaan vuosituhansien vanhana sivistysmaana, jossa kirjoitus- ja lukutaito oli jo tunnettu aikana, jolloin eurooppalaiset vielä elivät villi-ihmisten metsäläiskauden elämää; pukeutuen eläinten nahkoihin ja asuen maaluolissa, jota vastoin kiinalaiset pukeutuivat jossiloin silkkiin ja asuivat palatseissa. Mutta kaikesta tästä huolimatta eurooppalaiset "sivistyneet" kristityt pitivät heitä pakanoina, kun he palvoivat Konfutsenia ja Buddhaa.

Eurooppalaiset ja amerikalaiset lähetyssaarnaajat ovat alkaneet "sivistää" Kiinan monikantamiljoonaisia kansakuntia kristinuskon avulla. Tässä "sivistystyössä" luonnollisesti tuli monia kiusallisia vaikeuksia esille. Varsin sattuva tapaus oli noin nelisenkymmentä vuotta sitten, kun englantilaisten ja amerikalaisen lähetyssurain kesken syntyi ankara riita, jota kesti kymmenisen vuotta. Tämä kiusallinen riita ei ollut sen vähempiarvoinen kuin se, että mitä sanoja olisi käytettävä kiinan kielessä vastamaan sanoja "jumala" ja "henki." Juuri täl-

laisten nimien löytäminen vanhasta sivistyskielestä kävi erittäin hankalaksi. Kyetä myöskin kuvaamaan kristinuskon kolmiyhteinen jumaluus kiinalaiselle väestölle heidän omalla puhekielellä oli yksi pulmien pulma. Ja todennäköistä on, että varsin monet kiinalaiset liittyivät kristinuskoon vain muodollisuuden vuoksi, pitäen vanhasta uskostaan ja tapalaeistaan luja kiinni.

Eräässä Kiinaa käsittelevässä kirjeessä kerrotaan tapaus, miten muudan kiinalainen nuorimies sattui innostumaan kristinuskoon, ryhtyen muun muassa papiksi. Uuteen uskoon hän luonnollisesti innostui rajattomasti ja alkoi nimittää itseään kaikkien herraksi, jotka "asuvat taivaan kannen alla." Samalla nimittäen itsensä jumalan toiseksi pojaksi ja Jeesuksen nuoremmaksi veljeksi. Siis varsin kuvaavaa on minkälainen käsitys tällä vanhan sivistysmaan nuorella miehellä oli kristinuskosta — pyrkien sukulaissuhteisiin eurooppalaisten ja amerikalisten tunnustaman jumalan kanssa — yrittäen vielä päästä jumalan alnoalle pojalle velimieheksi, nuoremmaksi veljeksi. Tätä epäilemättä voimme pitää lähetyssaarnaajain hulpusaavutuksena.

Kun englantilaisten valtaukset onnistuivat ja rahamiesten pääomille löytyi alati kasvavat riistomahdollisuudet, siirtyi muidenkin kapitalististen maiden pääomat Kiinan luonnonrikkauksista osaaottamaan. Viimeisten vuosikymmenien aikana kasvanut uusi suurvalta — Japani — on katsonut karsain silmin muukalaisten pääomain sijoituksia aivan portaittensa edessä. Siksi näyttäekin nykyään siltä, että Japani haluaisi leijonan osan Itä-Aasian maihin ja manuihin nähden. Kun kansainvälisten kapitalistien riistoedut, he samalla ollen hallitseva luokka, törmäävät vastakkain niin seuraus on se, että niitä pulmia yritetään asevoimin ratkaista.

Tuskin parempaa esimerkkiä nykyajan taapahtumille saamme kuin Etelä-Amerikasta. Siellä nuo tummaveriset feodaalisten maiden asukkaat tappelevat keskenään murhaavalla innolla. Kaksi alkuperäistä intiaaniheimovaltaa käyvät sotaa toisiaan vastaan siitä, kuka saa hallita Chaco-alueen suuria ja rikkaita öljylähteitä. Paraguayn rahastajana tiedetään olevan englantilainen Shell öljy-yhtiö. Ja Boliviasta, toista sotivaa valtakuntaa rahastaa amerikalainen Standard öljy-yhtiö. Näin on jo

monia vuosia kaksi maailman suurinta öljy-yhtymää tappeluttanut sekä murhauttanut kymmeniätuhansia ihmisiä näissä kahdessa Etelä-Amerikan maassa.

Sotien tosiasiallinen tausta on kansainvälisen rahamiesyhtymän keskeiset kamppailut eri maanosissa löytyvien luonnonrikkauksien ja markkina-alueitten valtaamisessa. Mitä muuta niihin yhtyneekin, niin ovat ne vain sivuvirtauksia, joilla pyritään peittämään asian todellinen luonne. — 723720.

Huomispäivää kohti

Kirj. KATRI VALA

Pimeys on yllämme,
jyske, jylinä korvissamme;
koneet murskaavat elämää...

Sisaremmen nääntyy,
veljemme huutaa syvyydestä: Valoa!
minkä tulevaisuuden annamme lapsillemme?

Silloin kuiskaus pimeästä: — Veljet.
Paisuva ääni: Veljet, veljet!
Euroopasta, Aasiasta, Amerikasta huuto:
Veljet nouskaa, — aamu sarastaa!

Me raivasimme pellot, me rakensimme talot,
me sytytimme valot.
Kuka syö leipäämme, kuka asuu taloissamme,
kuka nauraa valossamme?
— Kylmä saalistaja,
saalistaja asemiehineen!

Mutta, —

pimeys kipinöi,
pimeys värisee huomisen hurmassa,
Ikävämme luo, — vihamme luo, — rakkautem-
me luo

uuden maan — huomispäivässä!

Täältä sinne — kasvaa silta,
elävä, punainen silta,
kasvaa verestämme,
tuskastamme, uhreistamme.
Maa vavahtelee,
kumahtelee iskuista,
räjähtelee, loimuaa,
saalistajat katoa.

Uusi maa,
Vapauden, veljeyden maa!
Kuuletteko onnellisen naurua?
Uudet sukupolvet nauravat
huomispäivän maassa.
Veljet, aamu sarastaa!

